

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 363/06-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. decembra 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti G., spol. s r. o., T., zastúpenej advokátkou JUDr. K. R., T., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006 v časti výroku o náhrade trov konania takto

r o z h o d o l :

Základné právo obchodnej spoločnosti G., spol. s r. o., vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006 v časti výroku o náhrade trov konania p o r u š e n é n e b o l i .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. I. ÚS 363/06 z 30. novembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti G., spol. s r. o., T. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. K. R., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), resp. práva na pokojné užívanie svojho majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006 v časti výroku o náhrade trov konania.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv vyplývajúcich z ústavy a dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006, a to jeho výrokom o náhrade trov konania vzniknutých sťažovateľke s tým, aby bol označený výrok uznesenia krajského súdu zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie. Napokon žiada priznať aj náhradu trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom v sume 2 628 Sk.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v 2. rade v súdnom konaní vedenom Okresným súdom Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 6 C 9/2005. Predmetom súdneho konania bola žaloba, ktorou sa žalobca domáhal nahradenia súhlasu žalovaného (prejavu vôle) v 1. rade, ako aj sťažovateľky s vydaním predmetu úschovy, ktorú predstavovala peňažná suma 69 589,60 Sk. Žalobca vzal podanú žalobu späť, a preto okresný súd uznesením č. k. 6 C 9/2005-107 z 2. marca 2006 uvedené konanie zastavil. Vzhľadom na to, že zastavenie konania z procesnoprávneho hľadiska zaviniť svojím postupom žalobca, okresný súd uvedeným uznesením v súlade s ustanovením

§ 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zaviazal žalobcu nahradiť sťažovateľke trovy jej právneho zastúpenia v celkovej sume 29 984 Sk. Na základe odvolania žalobcu krajský súd č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006 (právoplatným 7. septembra 2006) zmenil uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobcom a sťažovateľkou tak, že žalobca bol zaviazaný zaplatiť sťažovateľke z dôvodu náhrady trov prvostupňového konania celkovú sumu 12 056 Sk. Zmenu výroku týkajúceho sa náhrady trov konania zdôvodnil krajský súd tým, že predmet sporu (nahradenie chýbajúceho prejavu vôle na vydanie predmetu úschovy v sume 69 589,60 Sk) nemožno oceniť peniazmi, a preto bolo potrebné pri výpočte náhrady trov právneho zastúpenia vychádzať z neurčitej hodnoty sporu. Okresný súd priznal sťažovateľke za každý úkon právnej služby podľa hodnoty sporu 69 589,60 Sk odmenu vo výške 2 750 Sk, na rozdiel od neho krajský súd priznal odmenu za jeden úkon právnej služby len vo výške vyplývajúcej z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Okrem toho rozdiel medzi sumami náhrady trov konania priznanými okresným súdom a krajským súdom bol daný aj tým, že okresný súd priznal sťažovateľke odmenu aj za úkon vykonaný 16. septembra 2005 [porada a rokovanie s klientom v trvaní dvoch hodín podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.] a za úkon vykonaný 24. januára 2006 [porada a rokovanie s klientom v trvaní jednej hodiny podľa § 14 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.]. Krajský súd odmenu sťažovateľke za tieto úkony nepriznal napriek tomu, že vykonanie týchto úkonov bolo okresnému súdu riadne písomne preukázané. Rozdielnú výšku odmeny za jeden úkon krajský súd odôvodnil potrebou vychádzať z neurčitej hodnoty sporu a nepriznanie odmeny za uvedené dva úkony nijako nezdôvodnil. Podľa názoru sťažovateľky výrok uznesenia krajského súdu týkajúci sa náhrady trov konania je porušením označených práv sťažovateľky. Nemôžu byť totiž pochybnosti o tom, že sťažovateľka mala jednoznačný nárok na náhradu trov konania, keďže zastavenie konania zaviniť z procesnoprávneho hľadiska žalobca.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 161/2006-121 zo dňa 31. júla 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 09. 2006, v časti výroku o náhrade trov konania žalovanému 2), porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4 Co 161/2006-121 zo dňa 31. júla 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 09. 2006, sa v časti výrokov o náhrade trov konania žalovanému 2) zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie...

Krajský súd v Trenčíne je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vzniknuté v konaní pred Ústavným súdom SR vo výške 2.628,- Sk, a to k rukám právneho zástupcu sťažovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Krajský súd ústavnému súdu na základe jeho výzvy 20. decembra 2006 doručil svoje vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľky, v ktorom uviedol:

„Predmetná sťažnosť smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31. 7. 2006 sp. zn. 4 Co 161/2006-121 a to proti výroku, ktorým bolo zmenené uznesenie Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 2. 3. 2006, sp. zn. 6 C 9/2005-107, vo výroku o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným v druhom rade. K zmene došlo len vo výške priznanej náhrady trov konania, keď súd prvého stupňa vzal za základ výpočtu odmeny právneho zastúpenia žalovaného v druhom rade hodnotu konania vyčíslenú sumou 69.589,- Sk podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a odvolací súd zaujal ten právny názor, že predmet konania – nahradenie prejavu vôle – sa nedá oceniť peniazmi podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí uviedol, za ktoré úkony odmena právneho zastúpenia žalovanému v druhom rade patrí.

Podľa môjho názoru odvolací súd postupoval správne, keď v danom prípade nevychádzal pri výpočte odmeny právneho zastúpenia zo sumy 69.589,- Sk, keďže predmet konania a to nahradenie prejavu vôle sa skutočne oceniť peniazmi nedá. Ako mi uviedla predsedníčka odvolacieho senátu, priznali iba náklady účelne vynaložené.“

Vyjadrenie krajského súdu bolo následne doručené právnej zástupkyňi sťažovateľky, ktorá vo svojom stanovisku doručenom ústavnému súdu 25. januára 2007 uviedla, že „v plnom rozsahu zotrúva na svojich vyjadreniach uvedených v sťažnosti zo dňa 06. 11. 2006 a názor Krajského súdu v Trenčíne považuje za nesprávny...

V spore prejednávanej v prvostupňovom konaní Okresným súdom v Považskej Bystrici pod sp. zn. 6 C 9/2005 o nahradenie prejavu vôle bol teda prejav vôle sťažovateľky (hoci mal byť nahradený rozhodnutím súdu) základom pre ďalšie disponovanie s uloženou sumou vo výške 69.589,- Sk.

Hodnotu predmetu daného sporu teda v peniazoch vyčísliť možno...

Máme za to, že nahradenie prejavu vôle, ktoré je základom pre ďalšie disponovanie so sumou 69.589,60 Sk, uloženou v súdnej úschove, nespadá ani pod jeden z prípadov uvedených v ust. § 11 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z., pretože hodnota tohto prejavu vôle a jeho nahradenie jednoznačne a bez ťažkostí určiteľná je...

Máme teda za to, že odmena za poskytnutie tejto právnej služby v dňoch 16. 09. 2005 a 24. 01. 2006 bola nákladom účelne vynaloženým za účelom ochrany práv a záujmov sťažovateľky.

Poukazujeme súčasne na to, že Okresný súd v Považskej Bystrici o správnom náhrade uplatnených trov právneho zastúpenia sťažovateľky pochybnosti nemal a sťažovateľke priznal jednak náhradu odmeny (+ režijného paušálu) za jednotlivé úkony právnej služby vo výške z hodnoty vecí 69.589,60 Sk a jednak jej priznal aj náhradu odmeny (+ režijného paušálu) za úkony spočívajúce v poradách a rokovaní sťažovateľky a jej advokátky...“.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal 30. novembra 2006 na ďalšie konanie I. senát ústavného súdu. Dňa 22. januára 2007 skončilo funkčné obdobie sudcovi spravodajcovi, ktorému bola vec ústavným súdom pridelená. Po schválení rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 a prerozdelení vecí novovymenovaným sudcom sa sudkyňou spravodajkyňou v tejto veci stala členka IV. senátu. Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol IV. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ustanovenia čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy),

a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj pri posudzovaní danej veci.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Co 161/2006 z 31. júla 2006 v časti výroku o náhrade trov konania sťažovateľke ako žalovanej v 2. rade. K porušeniu uvedených práv malo podľa nej dôjsť tým, že krajský súd pri rozhodovaní o náhrade trov predmetného konania nesprávne aplikoval vyhlášku č. 655/2004 Z. z. v znení

účinnom v relevantnom čase, pretože pri určovaní základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 1 tejto vyhlášky, t. j. zo záveru, že tarifnú hodnotu (výšku peňažného plnenia alebo hodnotu veci alebo práva) v danom prípade podľa neho nemožno zistiť. Uvedený záver je podľa sťažovateľky nesprávny, pretože v predmetnom konaní mal krajský súd vychádzať pri určovaní základnej tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky, t. j. určiť základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty, ktorou je výška peňažného plnenia, resp. cena predmetu úschovy.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Preto aj v tomto prípade ústavný súd námietky sťažovateľky týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ods. 1 ústavy posudzoval spoločne, a to aj z toho dôvodu, že sťažovateľka namieta porušenie týchto práv rovnakým skutkovým stavom, resp. uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006.

Predmetom ochrany podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu je len „existujúci majetok“, avšak z judikatúry ústavného súdu, ako aj ESLP pod tento pojem možno zahrnúť tiež majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, na základe ktorých môže sťažovateľka tvrdiť, že má prinajmenšom „legitímnu nádej“ na ich zhodnotenie (napr. nález ústavného súdu III. ÚS 60/04, rozsudok ESLP vo veci Pine Valley Developments LTD. a iní v. Írsko z 29. novembra 1991).

Náhrada trov konania predstavuje finančné prostriedky, ohľadne ktorých má účastník súdneho konania legitímnu nádej na ich navrátenie za splnenia zákonných podmienok, napr. pri priaznivom rozhodnutí v merite veci, a preto ich možno podriaďiť pod pojem majetok, resp. vlastnícke právo, ktorému je v súlade s judikatúrou ústavného súdu i ESLP poskytovaná ochrana podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 1 dodatkového protokolu [k pojmu „legitímna nádej“ pozri rozsudok z 28. septembra 2004 vo veci K. v. Slovenská republika (No 44912/98)].

Zo spisového materiálu v tejto veci ústavný súd zistil, že na okresnom súde žalobca inicioval konanie o vydanie predmetu úschovy vedené pod sp. zn. NcD 1535/98. Ďalšou žalobou doručenou okresnému súdu 22. marca 2004 sa žalobca domáhal, aby bol súdnym rozhodnutím nahradený súhlas žalovaného v 1. rade a sťažovateľky k vydaniu predmetu úschovy - sumy 69 589,60 Sk, ktorá bola žalovaným v 1. rade zložená do súdnej úschovy na splnenie záväzku (zloženia nájomného za prenájom nebytových priestorov, ktorých vlastníkom bol žalobca). Okresný súd uznesením č. k. 6 C 9/2005-107 z 2. marca 2006 konanie v tejto veci zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom podľa § 96 ods. 1 OSP. O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 OSP s poukazom na to, že žalobca procesne zavinil zastavenie konania. Sťažovateľke priznal náhradu trov konania vo výške 29 981 Sk, ktoré spočívali v odmene za právne zastupovanie za sedem úkonov po 2 750 Sk vychádzajúc z hodnoty sporu 69 589,60 Sk podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., päťkrát režijný paušál po 150 Sk, trikrát režijný paušál po 164 Sk, náhrady za stratu času štyri polhodiny po 250 Sk, štyri polhodiny po 273 Sk a náhrady cestovného v sume 1 897 Sk. Proti rozhodnutiu okresného súdu (proti zastaveniu konania aj proti výroku o náhrade trov konania) podal včas odvolanie žalobca a žalovaný v 1. rade.

Krajský súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia v tejto veci vo vzťahu k výroku týkajúceho sa náhrady trov konania, ktorým bolo rozhodnuté, že žalovanému v 1. rade sa náhrada trov konania nepriznáva a sťažovateľke bola priznaná vo výške 29 981 Sk, uviedol: *„K zastaveniu konania došlo teda zavinením žalobcu, ktorý vzal podanú žalobu späť, a preto je povinný zaplatiť žalovaným podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. náhradu trov konania. Súd prvého stupňa správne posúdil zavinenie na strane žalobcu, a preto aj správne postupoval pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Žalovaný 1) trovy konania nežiadal, preto mu náhrada trov nebola priznaná. Žalovanému 2) (sťažovateľka, pozn.) priznal náhradu trov konania v nesprávnej výške, keď predmet sporu - nahradenie prejavu vôle nemožno oceniť peniazmi, preto bolo potrebné vychádzať z neurčitej hodnoty sporu. Žalovanému 2) (sťažovateľke, pozn.) preto patrí náhrada trov konania za právne zastupovanie advokátom podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. za 4 úkony právnej pomoci (prevzatie veci, písomné vyjadrenie k žalobe zo dňa 25. 5. 2005, účasť na pojednávaní 26. 5. 2005, písomné vyjadrenie zo dňa 30. 9. 2005) á 1.154,- Sk =*

4.616,- Sk za účasť na pojednávaní dňa 12. 1. 2006 a písomné vyjadrenie k veci samej, patrí žalovanému odmena á 1.260,- Sk, t. j. 2 x 1.260,- Sk = 2.520,- Sk, 4 x 150,- Sk režijný paušál + 2 x 164,- Sk, náhrada za stratu času na pojednávanie 26. 5. 2005 4 polhodiny á 250,- Sk, na pojednávanie dňa 12. 1. 2006 4 polhodiny á 273,- Sk, spolu 2.092,- Sk, náhrada cestovného T. – P. a späť motorovým vozidlom (...), 2 x 43 km x 12,70 Sk/1 km na pojednávanie 26. 5. 2005 = 1.092,- Sk, cestovné T. – P. a späť motorovým vozidlom EČV: (...), 2 x 43 km x 9,40 Sk/1 km na pojednávanie 12. 1. 2006 = 808,- Sk, spolu odmena 12.056,- Sk.“

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že slovné spojenie „právo na ochranu“, ktoré je použité aj v čl. 20 ods. 1 ústavy, implikuje v sebe aj potrebu minimálnych garancií procesnej povahy, ktoré sú ustanovené priamo v čl. 20 ods. 1 ústavy a ktorých nedodržanie môže mať za následok jeho porušenie popri porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 a nasl. ústavy (I. ÚS 23/01).

Rovnako EŠLP pri rozhodovaní o porušení čl. 1 dodatkového protokolu skúma okrem iného i dodržiavanie procesných pravidiel príslušnými orgánmi. [napr. rozsudok z 21. mája 2002 vo veci Jokela v. Fínsko (No 28 856/95) hovorí tiež o „inherent procedural requirements“ (základných procesných požiadavkách) označeného ustanovenia].

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Pre rozhodnutie v tejto veci je podstatnou otázkou, či krajský súd vo svojom uznesení č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania správne aplikoval § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. či záver krajského súdu, ku ktorému vo svojom rozhodnutí dospel pri výpočte náhrady trov konania, podľa ktorého v tomto konaní nie je možné hodnotu veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, vyjadriť v peniazoch, a preto predmet sporu - nahradenie prejavu vôle - možno považovať za neoceniteľný peniazmi, je správny.

Z uvedeného spisového prehľadu je zrejmé, že preskúmané konanie bolo vyvolané konaním o vydanie úschovy vedeným okresným súdom pod sp. zn. NcD 1535/98. Žalobca podľa § 185e OSP inicioval proti žalovanému v 1. rade a sťažovateľke konanie, v ktorom žiadal, aby ich súhlas s vydaním predmetu úschovy žalobcovi okresný súd nahradil svojím rozhodnutím.

Podľa ústavného súdu úlohou všeobecného súdu v konaní vedenom podľa § 185e OSP je zistiť, či u žalobcu existuje právo na vydanie predmetu úschovy, t. j. či mu patrí nárok na vyplatenie sumy zloženej do súdnej úschovy, a to z akéhokoľvek právneho titulu. Všeobecný súd v danom prípade teda nerozhoduje o povinnosti zaplatiť pohľadávku v určitej výške, ani nerozhoduje o vlastníckom práve k predmetu úschovy, ale len zisťuje, či na strane žalobcu v konaní o vydanie predmetu úschovy existuje právny nárok, na základe ktorého by mu predmet úschovy mal byť vydaný, resp. vyplatený. Účelom predmetného konania je len zistenie existencie alebo neexistencie nároku žalobcu vo vzťahu k predmetu úschovy. Pozitívny výsledok tohto konania v prospech žalobcu je len dosiahnutím splnenia podmienky nevyhnutnej k získaniu predmetu úschovy v rámci iného samostatne vedeného konania, a to konania o vydanie predmetu úschovy.

Podľa ústavného súdu krajský súd v rámci odôvodnenia náhrady trov konania vo svojom rozhodnutí stručne špecifikoval predmet tohto konania, uviedol, ako ho posúdil z hľadiska jeho oceníteľnosti, a následne poukázal aj na ustanovenie príslušného právneho predpisu, ktorý v súlade so svojimi zisteniami pri výpočte trov aplikoval. Záver krajského súdu, z ktorého pri výpočte náhrady trov konania v preskúmanom konaní vo svojom rozhodnutí vychádzal, týkajúci sa neoceníteľnosti nahradenia prejavu vôle ako predmetu tohto konania, vzhľadom na uvedené taktiež nemožno považovať za arbitrárny, resp. nemajúci podklad v platnej zákonnej úprave.

K argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa nedostatku odôvodnenia krajského súdu ohľadom nepriznania odmeny za dva vykonané úkony právnej služby (porady s klientom konané 16. septembra 2005 a 24. januára 2006) ústavný súd konštatuje, že v konaní, v ktorom sťažovateľke náhrada trov konania krajským súdom priznaná bola, aj keď nie

v ňou požadovanom rozsahu, uvedené pochybenie v odôvodnení rozhodnutia per se nemôže dosiahnuť takú intenzitu, aby spôsobilo zásah do označených práv uvedených v sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v predmetnom konaní nezistil existenciu dôvodov na vyslovenie porušenia sťažovateľkou v sťažnosti označených práv uznesením krajského súdu č. k. 4 Co 161/2006-121 z 31. júla 2006 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

III.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie. Podľa § 36 ods. 2 uvedeného zákona ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Z uvedeného vyplýva, že ďalšie výroky, ktorých sa sťažovateľka vo svojej sťažnosti domáhala, sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že v sťažnosti označené práva porušené neboli, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní nezaoberal.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007